

Fa unes setmanes, abans de començar les vacances d'estiu, vaig dinar amb un amic que és mossèn de l'Arxidiòcesi de Barcelona. El motiu de la nostra trobada era felicitar-lo perquè pocs dies abans havia estat nomenat rector de dues parròquies situades en un barri del districte de Sant Martí. El meu amic estava, per una banda, content davant la seva primera designació com a rector; i, per l'altra, espantat per la missió que li ha estat encomanada. Aquestes dues parròquies tenen una vida sacramental bastant precària —pràcticament no se celebra la Santa Missa entre setmana i, ara per ara, no hi ha catequesi— i l'arxiprestat on s'ubiquen sofreix les tensions que avui en dia per desgràcia tant proliferen entre progressistes i tradicionalistes.

Vam estar comentant els seus projectes inicials: establir la celebració diària de l'Eucaristia; asseure's amb freqüència al confessional, que fins ara s'ha emprat de traster; organitzar estones llargues d'adoració al Santíssim Sagrament... També vam parlar bastant de la catequesi, que és la qüestió que més preocupa aquest mossèn.

Des de molt segles ençà, la fe s'ha transmès dins la família a partir de la infància i, per tant, les catequesis ofertes per l'Església han estat molt orientades a les generacions més joves. Avui en dia, emperò, aquest sistema ja no funciona perquè molts pares, tot i haver rebut el baptisme, rebutgen educar cristianament els seus fills. En canvi, durant els darrers anys, ha crescut de manera destacable el nombre de persones que (re)descobreixen Crist en l'edat adulta. La formació que han de rebre aquests catecúmens no pot ésser la mateixa que s'ha ofert tradicionalment en la catequesi d'infants i joves. Com és natural, el dipòsit de la fe no canvia, però sí que ho fa la manera d'explicar-lo: una persona que arriba a l'Església complerts els 40 anys, per exemple, durà una motxilla d'experiències vitals que amb tota probabilitat li faran veure la mort i la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist des d'una perspectiva més fecunda que la d'un al·lot de Primera Comunió. Per aquesta raó, de fet, vaig dir-li al meu amic que segurament la catequesi d'adults dona lloc a conversions molt més autèntiques perquè es produeixen en la maduresa de la vida. Ell no m'ho va negar, però sí que em va recordar que aquells que hem après la fe en Crist des de petits tenim per tota la vida un tresor al qual podem tornar per molt que ens n'haguem fet enfora.

Pocs dies després d'aquest dinar, es va proclamar a Missa la paràbola dels treballadors de la vinya (Mt 19,30-20,16). La història és ben coneguda: el propietari de la vinya sortí ben dematí per a llogar treballadors per un jornal d'un denari, enviant-los d'immediat a fer feina a les seves terres. Repetí l'operació a mig matí, al migdia i al capvespre; i «encara va sortir cap al final del capvespre, en va trobar d'altres i els digué: "Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?". Ells li responen: "És que ningú no ens ha llogat". Els diu: "Aneu també vosaltres a la meva vinya"» (20,6-7). Al vespre, el propietari ordena a l'encarregat que pagui un denari a cada treballador i li diu: «comença pels qui han arribat darrers i acaba pels primers» (20,8). Els treballadors que feien feina des de bon dematí protesten: «aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres» (20,12). Però el propietari talla la discussió amb aquesta contundent pregunta: «¿teniu enveja perquè jo soc generós?» (20,15).

Nostre Senyor Jesucrist és tan generós que satisfà la paga d'un denari —és a dir, obre la porta del Regne del Cel— fins i tot als treballadors que només han fet una hora de feina. En altres paraules: mai no és massa tard per a convertir-nos i creure en la bona nova (Mc 1,15). Ara bé, si aquells treballadors que encara estaven desvagats quan acabava el dia pogueren entrar a la vinya, fou perquè el propietari anà a cercar-los quatre vegades i «encara va sortir cap al final del capvespre».

Quan prengui possessió de les seves noves parròquies, el meu amic haurà de sortir moltes vegades cada dia per a trobar nous treballadors per a la Vinya del Senyor. Preguem perquè aquest mossèn i tota la resta de capellans que aquestes setmanes comencen un nou projecte pastoral siguin il·luminats per la virtut de la paciència: «si no defallim, quan arribi el temps recollirem» (Ga 6,9).